

Is ons miskien sterker as Hy?

Die Here is God, niks en niemand kan met Hom vergelyk word nie. Voor Hom is die mens soos 'n druppel in 'n emmer, soos 'n stoffie in 'n weegskaal. Hierdie geweldige woorde tref 'n mens elke keer as jy Jesaja 40 lees. Saam met baie ander Skrifdele roep dit uit: die mens moet homself nie verbeel hy is God se gelyke of selfs sy meerdere nie.

God laat nie met Hom speel nie. Hy sal elkeen wat homself in dwase opgeblasenheid teen Hom wil verhef, verneder (Matt. 23 : 12). Hierdie waarskuwing is nie net vir ongelowiges bedoel nie. Ook die gelowiges, die kerk, moet hieroor die hand diep in eie boesem steek - en dan ook nie net een of twee keer nie, want menslike verwaandheid het baie verskillende gedaantes.

Die mens regter oor God se Woord?

Die mens se eiewaan is op sy duidelikste sigbaar wanneer hy homself aanmatig om regter te speel oor God se Woord. Dat ook Christene God se Woord aan hulle eie goed- of afkeuring wil onderwerp, is niks nuuts nie.

Reeds in die tweede eeu het die ketter Marcion die hele Ou Testament en groot dele van die Nuwe Testament eenvoudig verwerp. In die 18e en 19e eeue was daar geleerdes (wat hulleself selfs teoloë genoem het) wat die Bybel in die weegskaal van die menslike rede geplaas het. In menslike eiewaan het hulle die Bybel dan ook in vele opsigte te lig bevind.

Ja, verwerping van die Bybel het 'n lang spoor deur die geskiedenis van die kerk gelaat. Dit dien egter in geen opsig ter versagting vir geleerdes wat hulle steeds vandag aan hierdie selfde brutaliteit voor God skuldig maak nie. Die moderne teoloog mag hom straks op sy "hoë intellek en die gevorderde wetenskap" beroep om die Bybel as verouderd of uitgedien of irrelevant of selfs as diskriminerend af te maak.

Nogtans, of hy dit wil erken of nie, is elkeen wat oor God se Woord sy lyf wil regter hou, steeds onderworpe aan die woorde van die Here in Openbaring 22 : 19: "As iemand iets van die woorde van die boek van hierdie profesie wegneem, dan sal God sy deel wegneem uit die boek van die lewe ..."

Die mens se wil bo dié van God?

'n Meer bedekte manier waarmee ons onself teen God verhef, is om eiewillig op te tree. Ons weet baie goed wat God se wil is. Ons ken sy gebod van voor tot agter op die punte van ons vingers. Maar as dit op stuk van sake kom, doen ons wat ons self dink die beste is.

- God sê: Geen ander gode voor my aangesig nie. Maar ons sê: Ter wille van politieke korrektheid ruim ons wel vir ander gode 'n plek voor ons aangesig in.
- God sê: My rusdag mag nie ontheilig word nie. Maar ons sê: Ter wille van gelykberegtiging van godsdienste moet die rusdag wat die Here ingestel het, soos elke ander dag hanteer word.
- God sê: Geen egbreuk en slegte sedes nie. Maar ons sê: Op grond van algemene aandrang moet dinge soos saamwonery en pornografie wel geduld word.

Hiermee plaas ons God se oordeel in die weegskaal om dit op te weeg teen dinge soos politieke korrektheid, menseregte en die algemene opinie van mense. Op sigself is dit al onverskoonbaar. 'n Absolute gruwel egter is die feit dat ons onself telkens aanmatig om te bevind dat God se wil ligter as dié van mense is.

"My gedagtes is nie julle gedagtes nie, en julle weë is nie my weë nie, spreek die HERE. Want soos die hemel hoër is as die aarde, so is my weë hoër as julle weë en my gedagtes as julle gedagtes" (Jes. 55 : 8, 9).

God se genade en vergewing groter as wat ons kan bedink

'n Oënskynlik vrome soort verwaandheid kom voor by Christene wat God se genade wil verkleineer. Hieraan maak ons ons skuldig wanneer ons só onder die indruk van ons eie sondes is dat ons dink dat God dit nooit sal vergewe nie. Daarom bly ons vassteek by ons sondes van die verlede, *sondes waaroor ons reeds by God vergewing gevra het*. Ons bly daarby vassteek omdat ons onself verbeel dat óns omstandighede darem te erg is, óns sondes darem te groot vir God om te hanteer.

Wat verbeel ons onself? Dat Hy, die Almagtige, die Skepper en Onderhouer van alle dinge, dat Hy nie groot en magtig genoeg is vir ons en ons sondes nie? Dat die bloed van Christus nie genoeg was om ook ons sondes af te was nie? So 'n houding het niks met nederigheid te doen nie. Dit is pure grootheidswaan.

Hierteenoor verseker die Here ons oor en oor in sy Woord dat Hy die sondes van elke berouvolle sondaar vergewe. "Laat die goddelose sy weg verlaat en die kwaaddoener sy gedagtes; en laat hy hom tot die HERE bekeer, dan sal Hy hom barmhartig wees; en tot onse God, want Hy vergeef menigvuldiglik", skryf die profeet Jesaja in 55 : 7. In 1 : 18 skryf dieselfde profeet: "Kom, laat ons nou die saak uitmaak, sê die HERE; al was julle sondes soos skarlaken, dit sal wit word soos sneeu; ai was dit rooi soos purper, dit sal word soos wol".

Mense se vergewing beter as dié van God?

In die lig hiervan is dit vreemd en tragies hartseer dat 'n Afrikaanse dominee dit onlangs nodig gevind het om aan die Waarheidskommissie 'n brief te skryf waarin hy roerend skuld bely oor "die sondes van apartheid" waaraan sy voorgeslagte skuldig was. So 'n soort skuldbelydenis is op sigself al vreemd.

Wat tragies en hartseer is, is die verduideliking wat die dominee daarby gee: hy kon nie sy skuldgevoel afgeskud kry nie totdat hy die brief aan die Kommissie geskryf het. Sou hy daarmee sê dat die Here se vergewing nie genoeg was nie! Dat hy eers die vergewing van 'n menslike kommissie nodig gehad het voordat hy rus vir sy siel kon kry?

Hopelik verstaan ons die betrokke dominee verkeerd. Want die vergewing van mense mag nooit bo vergewing deur God gestel word nie. Hieroor moet ons as Christene in hierdie deurmekaar dae geen twyfel laat nie. Nie in ons woorde nie, nie in ons optrede nie, ook nie wanneer ons die pen opneem om te skryf nie, "Of wil ons miskien die ywer van die Here opwek? Is ons miskien sterker as Hy?" (1 Kor. 10 : 22)

GJC Jordaan

© by skrywer - 2007
www.christelikebiblioteek.co.za